

Til *undervisningsministeren* (18/3 86) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Giver den undersøgelse af børns frygt for atomkrig, som er omtalt i Ugeskrift for Læger af 17. marts 1986, anledning til overvejelse hos ministeren, og agter ministeren i den anledning af tage initiativer, f.eks. med henblik på at minde lærere og skolemyndigheder om det særlige ansvar, der ifølge FNs anbefalinger påhviler folkeskolen med hensyn til fredsundervisning?«

Svar (3/4 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi nøje overvejer, i hvilket omfang vi skal inddrage børnene i de voksenproblemer, der har med atomkrig og udslettelse at gøre.

Vi skal huske, at børn skal have lov at være børn, at børn skal have lov at beholde deres drømme, og at vi ikke for tidligt skal presse voksentilværelsens problemer ned over hovedet på dem.

Til forskellige tider har pædagogiske reformatorer netop bekæmpet tendensen til at behandle børn som små voksne. Barnealderen har sine særlige muligheder og sine særlige behov. Vi skal ikke i misforstået iver efter at være lige med børnene tvinge dem til stillingtagen til noget, de ikke har mulighed for at kapere eller overskue, endsige gøre noget ved! Børn mangler naturligt nok ofte overblik og proportionssans. De har ikke den livserfaring, som sætter dem i stand til på én gang at bevare livsmodet og samtidig fatte den risiko for død og udslettelse, vi alle går i, uanset atombomben.

Især i de små klasser bør man passe meget på ikke unødigt at skræmme børnene. Men man skal naturligvis svare på de spørgsmål, de stiller. Man skal ikke lukke af, men tværtimod prøve at sætte deres angst for krig i forhold til mere velkendte farer, som børnene har vænnet sig til at leve med, bilkørsel osv.

Hermed har jeg svaret på, hvilke overvejelser jeg selv har gjort mig. Med hensyn til anden del af spørgsmålet (om jeg agter at foretage noget som minister) bliver svaret negativt.

Undervisningens indhold er et kommunalt anliggende. Der er i de vejledende læsepla-

ner ikke noget, der udelukker, at der i flere af skolens fag inddrages emner med relation til krig, herunder også atomkrig. Jeg kan forsikre, at vi her i landet lever op til FNs anbefalinger, også selv om de kun er anbefalinger.

Spm. nr. S 854

Til *indenrigsministeren* (19/3 86) af:

Agerschow (SF):

»Er det korrekt forstået, at sundhedsstyrelsens retningslinjer ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS) af økonomiske grunde ikke er udsendt til samtlige læger?«

Begrundelse

Efter hvad spørgeren har erfaret, er sundhedsstyrelsens retningslinjer ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS) ikke udsendt til alle læger i landet. Blandt Foreningen af Yngre Lægers ca. 8.100 medlemmer – dvs. hospitalslæger i underordnede stillinger – har tilsyneladende ca. 1.500, der også er speciallæger, modtaget de pågældende retningslinjer. De øvrige har efter det oplyste af økonomiske grunde ikke modtaget dem.

Efter spørgerens opfattelse har de læger, der ikke har modtaget pjecen, i lige så høj grad brug for den som de, der har modtaget den. I betragtning af hvor alvorlig en sygdom der er tale om, og hvor vigtigt det er at oplyse om den, forekommer det helt uforståeligt, hvis man af økonomiske grunde undlader at udsende den til en gruppe læger, der i lighed med andre er nøglepersoner i bekæmpelse af sygdommen.

Svar (26/3 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Sundhedsstyrelsen udsendte i december 1985 en revideret udgave af »Retningslinier ved optræden af erhvervet immundefekt-syndrom (AIDS)«. Det er korrekt, at retningslinierne af økonomiske grunde ikke blev udsendt til samtlige landets læger.

Retningslinierne blev udsendt til samtlige praktiserende læger, samtlige speciallæger og samtlige sygehusoverlæger; endvidere blev retningslinierne fremsendt til samtlige syge-